

Миколіне багатство (народна казка)

Автор Невідомий

Жив собі один бідняк, якого звали Миколою. Мав він лише стару хатчину, а в тій хатчині повно дітей.

Одного разу пішов Микола з жінкою в ліс: він — по дрова, жінка — по гриби. Коли дивляться — багач, у котрого Микола мало не задармо цілий рік служив, веде з ярмарку корову.

Жінка Миколі зашепотіла:

— Коли б нам таку корову! Було б дітям молоко!

— Цить, жоно,— відповідає Микола.— Багач мені винен, то й корова буде наша.

Залишив він жінку в куцах, а сам пішов на дорогу. Тихцем підійшов до корови, зняв з рогів мотузку, засилив собі на шию. Корова — в ліс пастися, а Микола йде за багачем. Зраділа жінка, бо зрозуміла хитрість чоловіка, і повела корову додому.

А багач ішов і не оглядався. Не знати, як довго ішов би він так, та зустрів знайомого купця.

— Гей, сусіде,— крикнув той ще здалеку,— що ти дав за цього вола? Багач і тепер не оглянувся, лише сердито буркнув:

— Коли ти й досі не відрізниш вола від корови, то хоч помовчи.

— Та яка то корова, то віл,— реготався стрічний купець.— Як не віриш, то сам подивися. Багач озирнувся і за голову схопився:

— Чорт таке видів! Купив добру корову, а таке сталося. Купець посміявся та й пішов собі, а багач став серед дороги і не знає, що робити.

— Звідки ти тут узявся? — питає він Миколу.

— Я й сам не знаю,— відповідає той.— Не пам'ятаю. щоб ти купив мене коровою. Багач не може отямитися.

— Як ти став коровою?

— Не знаю,— каже Микола,— але догадуюся, що прокляла мене одна вдова. Колись я був багатим та скупим. Служила вдова у мене мало не задармо цілий рік. Я скупився заплатити їй зароблене, і за те вона мені залаяла:

— Миколо, бодай ти став коровою і був нею доти, доки не виплатиш мені зароблене молоком. Багач вислухав і вилаявся:

— Послав тебе чорт на мою голову і гроші забрав. Іди собі та не роби сміху з мене.

— Що ти кажеш? — видивився на нього Микола.— Це тобі не обійдеться так легко. Хто чув таке, щоб невинному чоловікові мотузку на шию засилати? Мусиш на суді відповідати.

Бачить багатий — біда буде. Заплатив Миколі гроші, щоб той згодився мовчати.

Прийшов Микола додому з повними кишенями, а жінка вже встигла корову подоїти і молока дітям наливає.

Через якийсь час корова отелилася, і вигодував Микола другу. Стару вирішив

продати.

Ідуть вони з жінкою на торг і корову ведуть. Тільки прийшли, а їх обступили з усіх боків купці, бо кращої корови, як у них, у той день не траплялося. Жінка торгується, а Микола роздивляється довкола. Коли бачить — іде оглядати корову її колишній хазяїн. Сказав про це Микола жінці і тихенько вбік. А багач оглянув корову і зашепотів їй на вухо:

— Що, Миколо, знову тебе продають? Так тобі й треба. Та я не такий дурний, щоб тебе купити,— і пішов геть.

А Микола з жінкою продали корову і повернулися додому, раді, що насміялися з багача.